

Het nieuws is blij: de zomer is in ZuiderAmstel!

(de kreet van de zon: steeds weer, steeds weer! – Leins Janema)

In deze paarse nacht, onder een brede zwerm van gouden bijen, vraag ik je:

Heb je de zon gezien... de zon gezien... vanochtend de zomerzon gezien?

Ze kwam uit Oost in een roze trimpak en klom omhoog, hoog over onze Amstel die moederrivier van ons wonen.

Het roze zonlicht maakte van de witte Rivierstaete een bruidstaart.

Verlegen gleed het over de portretten, die Marjan nog 's avonds had getekend in haar wonen boven het verdwenen Amsteldorp.

De zon tikte met een tintverliezende vinger onze wolkenkrabber aan

En onze bomen in het Amstelpark wreven zich de dromen uit de groene ogen en begonnen met hun vogels te zingen.

De Amsterdamse School (ik hou van je) kreeg contouren in het ochtendlicht.

De zon zweefde boven onze weidse lanen van zicht en groen, waarin de pasgeboren trams als vissen gingen glijden.

Heb je de zon gezien... de zon gezien... vanmiddag de zomerzon gezien?

Ze scheen op Richard die stond tussen z'n aubergines van mmm en z'n appels van paradijs.

Door het licht van de zomerzon... van nu een zilveren zomerzon

vlogten openslaande boeken uit de winkel, zoekend naar een stadsdeeldichter.

Mevrouw zon keek naar mij die in de Waalstraat zit te wonen en de jonge zomer wilde vangen in een gedicht dat als een zilverblauwe hemel moest.

(*'heb je de zon gezien... vanmiddag de zomerzon gezien?'*).

Ze hoorde in de RAI onder glas de woorden dansen van een congres.

In het Beatrixpark speelde ze met feeën die in de bomen woonden..

Ze voer fier als een glinsterend schip boven de Boerenwetering...

En kijk, tussen stralende Gelderlander winkels wandelde Erik, op zoek naar een te gek en wriemelvol insektenboek.

Toen raakte ze het penseel aan, waarmee Imré z'n kleuren schikte op het linnen.

En glimlachte haar zilveren middag overheen de Zuidas.

Heb je de zon gezien... de zon gezien... vanavond de zomerzon gezien?

De deuren van het licht gingen langzaam, langzaam schemerdicht.

Er gleed als een robijn een vonkje licht in de roemer wijn die Adri aan de lippen zette: in z'n bungalow, verdoken onder aan de oude veendijk

(die bedevaart naar dromen en geluk).

De ramen van het ziekenhuis keken haar, die minder schijnende, die verdwijnende, weemoedig na, toen ze naar het ING ging: die glazen muil, wachtend in laat licht op een assepoester die prinses van de schoonmaakdienst zou zijn

(haar wachtte een koets van pompoen met twee chevaux ervoor).

In het botenhuis gleed de zon een zachtrode avondjurk aan,

en schreed tenslotte voorbij de lange roeibaan van de wereld af.

Heb je vandaag de zon gezien... de zon vandaag... de zilveren zomerzon?

Ze liet ons in opnieuw een paarse nacht met zwermen gouden bijen achter, allen achter, met dromen en verwachting, met berusting en herinnering,

met liefde en met soms, helaas, een regendruppel van verdriet.

Maar morgen in de morgen zal de zon weer over onze Amstel klimmen,

en wederom ons leven raken met haar licht tegeef!

Ik zet voor jou de wekker, ZuiderAmstelaar, op een zingend vogelvroeg.

juni 2006 Karel N.L. Grazell, grazell@planet.nl